

La Jonquera no està per romanços

Amb Àxel Vizuete al timó i una mescla de joves i veterans a la plantilla, l'empordanès és el millor equip gironí de 1a Catalana

L'onze titular de l'últim partit d'aquesta passada pretemporada.

LA JONQUERA | CARLES ROSELL

A finals de setembre, els fantasmes del passat més recent tornaven a sobrevolar la Jonquera. L'equip fronterer s'havia salvat in extremis del descens abans de l'estiu i començar amb dues derrotes consecutives (1-0 a Lloret i 3-5 a casa amb l'Avià) en les tres primeres jornades no era la millor targeta de presentació. La

directiva havia donat la batuta a un Àxel Vizuete que comptava amb la breu experiència de tres anys dirigint equips de base i d'una desena de jornades a un Banyoles sentenciat. S'havia construït una plantilla amb una idea ben clara: no patir. Una mescla de joves talents amb el savoir faire dels veterans. Tot, per salvar els mobles al més aviat possible i per tenir un any tranquil i marcat per la calma. Així que, amb 3 punts de 9 possibles i tot i que encara quedava un món, segurament més d'un va pensar que el patiment tornaria a ser la tònica general.

S'equivocava. Si més no, l'equip no li ha volgut donar la raó.

Quan la maquinària ha començat a funcionar i tan bon punt totes les peces s'han adaptat, La Jonquera ha demostrat que té arguments suficients per lluitar per qualsevol fita. No és una de les súperpotències de la categoria, ni tampoc ho vol ser, però mica en mica la plantilla s'ha tret la son de les orelles i ha demostrat de què és capaç. Passades 11 jornades, ja pot presumir de ser el millor equip gironí de la Primera Catalana i d'estar a tocar de les dues primeres posicions, ocupades pel Mollet i l'Horta. Els empordanesos són tercers, acumulen 20 punts i 3 victòries consecutives. Estan, ara mateix, en ratxa.

«Estem molt contents. No només per la dinàmica que ha agafat l'equip, sinó també pel que transmet al damunt del camp. Estem amb molta força i energia. Tots tenim la il·lusió de fer les coses bé i això es nota», valora Vizuete, més que satisfet de veure que, mica en mica, el seu equip se'n surt. Per al tècnic, l'«ambient increïble» i la «unió» que impera al vestidor són ingredients indispensables que expliquen aquesta bona dinàmica. Però n'hi ha més. «Hi ha molta competència a totes les posicions. Tenim nanos molt joves que ho estan fent molt bé.

A part, els veterans tenen ganes d'ajudar i aconsellar. Tot això fa que l'equip aportin un plus, se senti fort i tingui aquest ritme de competició des del primer dia», afegeix.

Somiar a lluitar per pujar és, ara mateix, una utopia. Ningú en vol sentir a parlar. Sobretot perquè a l'estiu el club va confeccionar la plantilla amb l'únic objectiu de «no patir. L'any passat es va patir molt i la salvació no va arribar fins a les últimes jornades. La nostra intenció és la d'aconseguir la permanència al més aviat possible». Ara, Vizuete i els seus també tenen la seva dosi d'ambició: «Volem estar en una zona tranquil·la i quan ens salvem, que esperem que sigui al més aviat possible, llavors ja mirarem cap amunt i no ens posarem cap mena de límit». Mirar cap amunt, això sí, ara mateix està prohibit al seu vestidor. Ell és del tòpic «anar partit a partit» i no vol que els seus homes es desconcentrin. «És el missatge que ha calat des de bon començament. No val la pena perdre el mínim temps o la mínima energia en pensar què és el que farem d'aquí a unes quantes jornades. Si estarem a dalt o a baix. El que ens posarà al nostre lloc serà el dia a dia. Hem de pensar en el proper partit i punt. Si no et prepares bé per afrontar-lo, t'acabes desviant». I la propera cita no és altra que un duel d'alçada contra el Manresa, rival directe a la part alta (és el quart classificat amb 19 punts). Serà aquest proper diumenge, a les 5 de la tarda, quan els fronterers buscaran no només la quarta victòria consecutiva, sinó també mantenir-se el més amunt possible a la classificació.

Vizuete arranca amb bon peu

Fins fa quatre dies, com aquell qui diu, Àxel Vizuete tenia ben poc bagatge a les banquetes. Ell sabia que, tard o d'hora, penjaria les botes i es dedicaria a entrenar. Ho tenia molt clar. «M'han operat quatre cops del pubis, sempre m'he hagut d'infiltrar, m'he trencat els lligaments del genoll, el cubit, el radi... He passat tants cops per la sala d'operacions que ja no gaudia. A Peralada i Palamós vaig estar bé, però la meva il·lusió era ser entrenador», explica. I diu també que «no trobo a faltar» vestir-se de curt i saltar al camp a jugar. Diu estar «content» d'haver iniciat aquest camí, «agraït» a La Jonquera per haver apostat per ell i «satisfet» amb els resultats. «Exigeixo el màxim a l'equip i també a mi mateix. Aquest és el camí i espero seguir així perquè la meva intenció és la de formar-me i preparar-me».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2015/11/19/jonquera-no-romancos/753915.html?utm_source=rss